

ЕЛЕНА ЗВЕЗДНАЯ АФЕРА

Перевод от руски: Константин Хорин, 2023

chitanka.info

— Още веднъж — коригирайки спрямо мене двадесет камери, започна шефа ми: — Задаваш въпроси. Колкото се може повече въпроси, всичко, което той каже, ще бъде използвано в съда против самия него, затова той трябва да говори много, ясно ли е?

— Да, сър! — рапортувах аз.

Два и половина метра височина и планина от железобетонни мускули басово изискаха:

— А сега, както се полага отговори!

Трескаво въздъгнах, полупритворих очи и с нисък гърден глас, при издишането си с цялата диафрагма, нежно изрекох:

— Както кажеш, мили.

От гласа ми омекна даже нашия шеф от камък, а наблюдаващите инструктажа мъже така и забравиха да дишат и вече гледаха на мен с много, много, ама много възторжени очи. Не е за чудене. С изящен жест поправих русата си къдрица, но не за да премахна скриващите половината ми лице коси, а по-скоро за усиляване на ефекта.

Ефект имаше — едновременно застенаха всички присъстващи.

Не скрих тържествуващата си усмивка, имаше повод за тържествуване — половин година изгубих за всичко това. Курсове за запознанство, съвършено изучаване на мъжката психология, изработване на походката, движенията, гласовете, жестовете, погледите. И сега всички въздишат ентузиазирани, а когато кръстосвах коридорите на базата на дванадесетсантиметрови токчета с купчина книги на главата си, периодично падайки, изкълчвайки глезена си няколко пъти и губейки книги много пъти — всички те се хилеха.

Кикотът беше такъв, че прозорците едва не изпопадаха... но аз нямах възможност да тренирам само в собствената си стая, имах нужда от пространство, а те се нуждаеха от Гес Мейкон, най-известният търговец на роби на нашето време. Този изрод не щадеше никого. Тринадесетгодишна дъщеря на сенатор, двадесет и три годишна булка на президента, деветгодишна племенница на ръководителя на правителството — той не се съобразяваше нито с възрастта, нито с положението на роднините на жертвите си. Той следеше, намираше връзки, примамваше жертвата и изчезваше с нея, изчезвайки от хоризонта, за всеобща скръб на роднините, които никога повече не чуваха нещо за любимите си дъщери, съпруги, булки.

Никога.

Жертвите изчезваха. Издирваха ги по всички планети, както проспериращи, така и престъпни, ДНК-то им беше въведено в базата данни на шерифите и щяха да изплуват на повърхността при всяко известие за изчезнал в болницата или попаднал в моргата — но *нищо*. Момичета и жени изчезваха безследно, което изглеждаше абсолютно невероятно в нашия цивилизован свят, където безброй камери заснемаха почти всяка секунда от живота на гражданите. Много дълго време властите не можеха да намерят и следа от самия похитител, всичко, което сега имахме, беше само името „Гес Мейкон“, в останалия заобиколен от сърчица надпис „г-жа Саманта Гес Мейкон“ в дневника на Саманта.

Открих го аз. И аз разработих целия кръг на общуване на момичето, като в крайна сметка установих, че това име не е в списъците на нейните приятели, познати, учениците в училище, и това име не фигурираше сред певците и актьорите. Изобщо никъде не фигурираше. Нито в открита база, нито дори в закрыта, до която тайните служби имаха достъп.

Нищо.

В крайна сметка, след двуседмично разследване, когато на съвещанието докладвахме на шефа за успехите си, се оказа, че дори и с новата улика сме в задънена улица.

Но шефът, като ни изслуша, каза:

— Ще се разровим.

Тринадесети отдел нямахме неразкрити случаи, най-вече заради личността на самия ни шеф. Той не умееше да се предава и като ни огледа всички с погледа на убийствените си очи с цвят на тъмно уиски, очерта плана:

— Ловим на жива стръв.

Тогава в бункера всички се спогледахме, разбрали, че единствената останала възможност да заловим негодника е като го накараме той да направи първата крачка. Започнахме от сайтовете за запознанства — повече от седем хиляди сътруднички на силовите ведомства едновременно се оказаха „неомъжени, без деца и готови за нови отношения“, а ведомствата се заловиха да плащат за козметици, пластични операции, повдигане на гърдите и прочее. За три месеца бяха заловени хиляди манияци и един сериен убиец, за когото всички отдавна бяха забравили и който едва ли щеше да бъде намерен, но

истински се беше влюбил в петдесет и седем годишна сътрудничка на „Космическите котенца“ и беше я завел в дома си, за да я запознае с майка си.

Хич не му провървя — жената беше загубила дясното си око в една от битките и беше си поставила изкуствено с маса допълнителни свойства, едно от които беше способността да определя скритите пространства. Входът към тайната изба тя забелязала с невъоръжено око, извикала патрула само за проверка и серийният бил заловен. Също така се оказаха заловени десетки хиляди брачни аферисти, съдържатели на бардаци и всякакъв чешит жиголо, но никой не успя да привлече вниманието на основната цел. Гес Мейкон оставаше неуловим, ненамерен и неоткриваем!

Шефът започваше всяко заседание с отбрани ругатни, отново и отново ни принуждаваше да гледаме снимките на жени с посивели от скръб лица — майките на изчезналите.

Това се превърна в сутрешен ритуал — ругатни и бледни женски лица. И биещото в слепоочията с ударите на сърцето омразно име: „Гес Мейкон“!

Тринадесети отдел никога не беше водил дори едно дело повече от месец, винаги печелехме, бяхме своего рода дяволски гении и няхаме равни на себе си... Но не и този път. Изминаха три месеца на отчаяни издирвания и опити да примаим негодника — и нищо. Не спяхме по цели денонощия, командировките се редяха една след друга, претърсихме всички неблагоприятни планети и даже неблагоприятните райони на тези планети, където дори престъпните главатари се страхуваха да се напъхат.

И нищо!

Докато една сутрин, докато псуваше особено прочувствено, защото бе получил справката за похарчените средства за преобразяването на сътрудничките, шефът изведнъж не спря, препречил екрана с лицето на майката на Саманта за нашата група, и не произнесе замислено:

— Пластика...

Изморени, ядосани, изтощени, ние всички удивено го погледнахме.

Шефът сдъвка пурата си и по този начин я прегриза на две, изплю остатъците ѝ и повтори:

— Пластика!

Той вдигна поглед към нас, огледа ни един по един и изговори догадката си:

— Нито една от отвлечените никога не си е правила пластична операция. Момичетата бяха чисти — нито пластика, нито пробождания за красота, нито пиърсинг и татуировки. Нищо. Изключително естествена красота.

Ние всички тогава много странно изгледахме шефа, по простата причина че беше пълно с момичета и жени без всичко изброеното. Но погледите ни не смутиха шефа, той бе усетил следа.

— Преглед на данните! — Закрещя командорът^[1] Вендер. — Преглеждаме всичко!

/^[2]Командор — (истор.) Едно от висшите звания в средновековните духовно-рицарски ордени, а също и лице, което има такова звание.

Нещастните случаи, след които не са намерени тела, съобщени отвлечения, отвлечения, за които не е съобщено, основният критерий на търсенето — в банковите сметки да липсват сведения за обръщане към козметиците по гореспоменатите причини.

Честно казано, тогава ние го помислихме за безсмислица.

Не, заповедта си е заповед, щяхме да отидем и да я изпълним, това беше просто една от онези заповеди, които те карат да се чувстваш като глупак.

Уви, това чувство ни напусна много бързо.

Момиченца, момичета, жени изчезваха из цялата обитаема галактика през последните десет години! Всички бяха привлекателни, всяка красива посвоему и никоя не беше прибягвала до пластична хирургия, а само към естествена красота.

Когато се събрахме на оперативката сутринта, всеки служител беше потиснат.

— И така — шефът преглеждаше бегло информацията, която бяхме намерили. — Имаме си работа с търговец на роби.

— Защо решихте така? — попитах аз. — Може би е просто убиец?

Общо взето май за първи път надавах глас. В Тринадесети отдел все още бях в позицията на стажантка, която попадна тук благодарение на патронажа на университета, като кадет от S-клас, получил най-

високите резултати по анализи, а този отдел беше точно аналитичният... но само на хартия.

— Шейри — до този момент дори не знаех, че шефът знае името ми. — Кои диаманти се ценят повече — изкуствените или естествените?

И всъщност всички разбрахме, че шефът беше прав.

Командорът кимна и продължи:

— Това е търговия с роби. Започваме разработката в две посоки. Санчер, Ег, Давияр, Ситан и Кес — заемете се със затворените търгове. С всички. Ако има търгове на хора, те сто процента са покрити с паравана на уважавани търгове. Потърсете онези, през които минават най-феноменалните суми, анализирайте имената и описанията на партидите. Задълбайте се.

— Нивото на пълномощия включва ли в себе си личния живот на гражданите? — веднага уточни Давияр.

— По дяволите закона! — шефът пусна служителите си от каишката.

Това означаваше, че можем да хакнем всичко — от лична кореспонденция до банкови сметки и данни.

Но след това:

— Шейри — командор Вендер ме погледна напрегнато. — Ти ще си жива стръв.

По дяволите, толкова исках да си направя татуировка на рамото, щях да го направя отдавна, но все не оставаше време, засега чаках този случай да го приключим. Приключихме го...

— Шефе, изключително като аналитик съм длъжна да ви напомня — имахме седем хиляди броя жива стръв. Планът се провали. И ако трябва оценката да е обективна — аз далеч не съм красавица.

Мъжете се откашляха в пълно съгласие. И можеха да бъдат разбрани — не бях от момичетата, които могат да привлекат вниманието. Коса с неопределен русо-кестеняв нюанс, събрана в опасен кок, защото невинаги имах време да я среща, пълничко подпухнало лице от безсънните ноци и любовта към поничките с торти и шоколад, черни кръгове под очите, много по-изразителни от самите очи, но неизменно подчертаващи сиво-сини на цвят очи, изгризани нокти, мъжествена походка и прочие. Какво да кажа — всъщност не бях сред онези седем хиляди сътруднички на силовите

ведомства, които тръгнаха на лов в социалните мрежи и сайтовете за запознанства, просто защото на никого, дори и на мен, не му хрумна мисълта, че съм подходяща за ролята на примамка.

Но командорът не го смущаваха такива дреболии.

— Имаш шест месеца, за да станеш най-красивата жена, която Гес Мейкон някога е виждал. Задачата е поставена, изпълнявай, кадет Дейр!

„Изпълнявай, кадет Дейр!“

След тази оперативка животът ми се пропука. Аз съм аналитик, аз съм шибан аналитик и за три дни търсене на информация разработих план за трансформация в опит от грозотия да стана „най-красивата жена, която Гес Мейкон някога е виждал“.

Първо — сънят. В живота ми той никога не е имал голямо значение; откакто влязох в университета обикновено спях по два часа на ден в най-добрия случай. Сега осем. Първото желязно правило е да си лягате в девет вечерта. Винаги. Отначало с доза мелатонин^[3], защото собственият ми модел на сън беше съборен отдавна и трайно и собственото ми тяло беше спряло да произвежда мелатонин, струва ми се въобще.

^[4]Мелатонинът е хормон, присъстващ в организмите на всички живи същества от водораслите до човека в нива, променящи се в ежедневен цикъл. Произвежда се в епифизата (малка жлеза в мозъка) и на здрачаване епифизата започва постепенно да засилва мелатониновата секреция, която достига своя максимум при пълен мрак.

Второ — водата. Никога не съм харесвала водата, просто ми се гадеше от нея. Кафе, сок, чайове, коктейли и прочее, но не и вода. Сега трябваше да пия. Отначало добавях няколко капки лимон, за да не ми прилошава, след това се адаптирах да пия по две-три бутилки на ден, дори без лимон. Водата измести и чая, и кафето. Мразех я, но я пиех. Зверски ми се пиеше кафе, но продължавах да пия вода.

Хранене — никога не съм била на диета. В университетския живот, с ежедневно физическо натоварване по два-три часа, храната става просто храна, просто за поглъщане и вече няма значение какво, така че дори не ми е хрумвало да контролирам храненето. По време на престоя ми в Тринадесети отдел натрупах килограми и трябваше да сваля много от тях. И не с някаква експресна диета, а с пълна промяна

на хранителните навици. И сега поглъщах салати без сол и прокарвах всичко с вода. Веднъж на ден имаше парче варено месо без тлъстини или риба, отново без сол, с максимум лимонов сок.

Спорт. С него се наложи да се потрудя — имах нужда не просто от тренирано, имах нужда от съблазнително тяло.

Трябваше да тренирам по система, стегнатата талия ми пречеше денем и нощем, изправената стойка ми се присънваше в кошмарни сънища.

За два месеца се върнах в предишната си форма, синините под очите и подуването на лицето напълно изчезнаха. Мъжете на работата спряха да обсъждат другите сътруднички пред мен, Давияр дори ми прибави с предложението да отидем да се разходим след работа. Смяхме се с целия екип — работата в тринадесети отдел не предполагаше наличието на нещо като „след работа“. Ние работим постоянно, без почивни дни и свободно време.

И това се превърна в проблем, когато преминах към следващия етап — тренирането на поведенчески навици. Видео курсове от рода на „Стани ловджийка и покори сърцето му“ не ми подходяха. Изисквах поне елементарни навици за общуване с мъже от позицията на жена — а аз ги няхах. В училище бях ботаничка-зубрач, а в университета бях готина аналитичка, която нямаше време за всички тези глупости. Така че трябваше да започна от основите.

Започнах с търсенето на собствената си сексуалност.

Купуването на дантелено бельо — не помогна и за парите ми беше жал.

Стоенето гола пред огледалото доведе до идеята, че коремът все още трябва да се потренира, а и на бедрата ми нямаше да навреди.

Мантрата „Аз съм най-красива, нежна и страстна“ не донесе никакъв резултат.

Не виждах нищо красиво в себе си, застанала до нежността аз се чувствах като паве пред теменужка, страстта... освен за анализи, в името на това бях готова на всичко.

— Момчета, — обадих се аз на поредната оперативка след поредния порой ругатни на началника.

Всички наши се обърнаха и ме погледнаха, между другото, сега те често ме поглеждаха. Това ме караше да се чувствам малко неловко, но работата е преди всичко:

— Трябва да знам честно и откровено какво ви привлича в жените — съобщих открито.

— Аналитиката е нашето всичко — окашля се шефът.

— Имам нужда от тестова група — не отрекох.

Уви, нашите храбри сътрудници, готови да гризат бетон със зъби, ако се наложи, извърнаха смутени погледи и замълчаха.

— Погледът — каза внезапно шефът. — Винаги ме привлича погледа. В него трябва да има магия, нещо средно между плаха стеснителост и агресивно предизвикателство.

— Много информативно — отбелязах саркастично.

— Но е факт — подкрепи началството Давияр.

И изгубих повече от месец, за да си сложа „погледа“.

Наложи се да махна очилата и като цяло да забравя за тях, прибягвайки до лещи.

Научих се да гледам право в очите, научих се да гледам с „влюбен поглед“, възторжено премествайки погледа си от едното към другото око на събеседника с такъв вид, сякаш улавях всяка негова дума, научих се да хвърлям предпазлив поглед изпод миглите си, за да изглеждам вяло, обещаващо, предвкусващо, привлекателно. Десетки часове пред огледалото, тренировки, тренировки и тренировки, и дойде моментът, в който от погледа ми мъжете пропускаха вратите, изпускаха документите си и се заливаха с кафе... С глупаво трижди проклето кафе, което беше недостъпно за мен!

— Походката — каза Хейсвег на същата оперативка. — Да е плавна, летяща, примамлива, привличаща погледа, лека, с изправена стойка.

И започнах да се уча да ходя на токчета, в корсет, с книги на главата си, докато попътно се занимавах с балет в платените балетни курсове за начинаещи. Да заставам на шпагат можах по-рано, отколкото да успея да мина на дванадесет сантиметрови токчета по дългия коридор на базата, без да се спъна нито веднъж. Беше сложно, но започнах с една книга и трисантиметров ток и стигнах дотам, че сутрин след бягане напъхвах краката си в лодчици^[5] на дванадесетсантиметрови токчета и лесно ходех с тях през целия работен ден.

^[6]Лодчици (рус.) — Вид открити дамски обувки без каишка и закопчалка.

— Усмивката — не помня вече кой го каза на същата оперативка.

С нея имах проблем. Усмивках се на отражението си с часове, но лека искрена весела усмивка не се получаваше, колкото и да се опитвах. Изслушах дузина тренинга, но резултатът изобщо не ме задоволи, докато не намерих един психолог, който ми даде нормален съвет: „Представете си най-приятното нещо, което съществува на света, и му се зарадвайте“. Представих си нета, нощта, кафето и числа, числа, числа... Започнах да се усмихвам така, че не само усмивката ми сияеше — лицето и очите ми се преобразиха. Дълго време се учих как да фиксирам това чувство на абсолютно щастие.

Въобще се оказа сложно — да си изработиш навика на мигновен преход от минус настроение към плюс настроение. След като проучих основно тонове информация, се закачих за закотвянето. Техниката беше от най-простите — всеки позитив да се фиксира на физическо ниво. Фиксирах плъзгащото движение на дланта по другата ръка с галещо кръгово движение. Добър филм, вкусен плод, страхотна тренировка и докосвам външната страна на дясната си ръка. Фиксирането е завършено. Човек може да развие навик за двадесет и един дена, на мен ми отне малко повече време, за да разработя маркера за незабавно повишаване на настроението. И сега преходът от състоянието „Умрете всички“ към състоянието „Животът е невероятен и красив“ ми отнемаше секунда-две, не повече.

Бавно, но упорито и сигурно се превръщах от „невидимо момиче-очилата аналитичка“ в „момиче-празник“, с лекота пърхащо в стилни рокли и на високи токчета из цялата база. Започнаха да се появяват цветя на масата ми, молбите ми се изпълняваха, даже и без да съм поискала, докато още си правех устата, сътрудници от други отдели започнаха да идват все по-често в нашия тринадесети отдел „само за да си побъбрим и, кадет Дейр, какво ще правите след работа?“ Винаги отговарях с лъчезарна усмивка и привличащ поглед, като използвах всички и всеки като тренажор за упражняване на умения.

— Да, кадет Дейр, постоянството и работата са си постоянство и работа — каза веднъж шефът, губейки нишката на ругатните, докато изказваше мислите си за всички нас, само от една от усмивките ми.

Информацията днес беше просто унищожителна — екипът на Давияр разкри шест аукциона от организации за трафик на хора, прикрити под паравана на продажба на антики. Две от тях продаваха

хора за органи, маскирайки партидите като вино. Например: „Продава се Шале Гейвран двадесет и три години отлежало“ трябва да се чете като: продава се местен жител на планетата Гейвран на двадесет и три години. Аукционерите-убийци бяха заловени, заедно с две нелегални лаборатории за трансплантация, повече от четиридесет доставчици на стоката и прочее, но... ние прегледахме данните на търга... бяха продадени десетки хиляди от тези „вина“...

Когато стана ясен мащабът на случилото се, настроението на всички се развали. Аз автоматично си го повиших, усмихнах се, в резултат на което шефът се обърка.

— Трябва да призная, че резултатите са впечатляващи — произнесе командорът, като ме разглеждаше внимателно. — Готова си, започвай.

Не бях сигурна, че съм готова — беше едва четвъртия месец, откакто започнах работа по получената задача.

— Командоре, не съм сигурна... — започнах аз.

— Аз съм сигурен. Това е заповед, кадет.

И напуснах базата, в която живях през последната година, за да започна нов живот. Животът на примамка.

* * *

Наех едностаен апартамент близо до централния градски парк със собствените си спестявания. И щом като вече бях избягала от базата, преминах към следващия етап — развиване на чувство за собствена привлекателност. Трябваше да се науча как да се чувствам красива. Усещането за закотвяне — докосването на врата. Фиксирах го всеки път, когато се подстригвах във фризьорския салон, и се оглеждах в огледалото, след като майсторът беше приключил работата си. Фиксирах го при пробването на поредната закупена рокля, фиксирах го, когато особено много ми хареса направения маникюр, когато излизах от душа, порозовяла и сияеща.

Научих се автоматично да преминавам в тези две състояния — страхотното настроение и усещането за собствена красота, без да се замислям. Научих се да живея в тях, да дишам с тях. Усмивка? Усмивах се докато тичах, усмихвах се в магазина, в салона за красота,

дарявах усмивки на всички, докато се разхождах в парка или из града вечер, изтичвайки до книжарницата или докато плувам. Винаги се усмихвах! Дори когато се насилвах да си лягам в девет вечерта, отчаяно мечтаейки да се напия с кафе, да се наям със сладкиши или да не мигна цяла нощ с някоя аналитична игра, само за да си прекарам добре.

Но не биваше. Не биваше за всичко. Продължих да играя ролята на „момичето-празник“, пърхащо из града и тичащо до Академията за красота, за да поддържа легендата, но не за да вляза в най-популярния факултет „Изкуството на естественото“ и да стана модел или манекенка в края на годишния курс, о, не, кандидатствах във факултета „Изкуството на терапията“, невероятна глупост според моето професионално аналитично мнение, но идеално вписващо се в образа на „момиче-празник, наивно носещо светлина в този свят“.

И усилията ми не останаха незабелязани. Получавах до двадесет предложения на ден да ходя на срещи от най-различни напълно непознати мъже, а понякога дори и от жени, но всички и всеки, със сияеща усмивка и с любящи очи, честно информирах, че не мога, много се подготвям за прием и въобще — разбирате ли колко много означава изкуството в нашия живот?!

Рибата захапа през втория месец от престоя ми в столицата.

Бягах с приятелки в тренировките, които се появиха в яркия ми нов живот и активно се опитваха да ме имитират. Беше пет часа сутринта. Градският парк, в който утринната светлина прогонваше нощния здрач, пееше с гласовете на хиляди птици, блестеше от капки роса, сякаш беше обсипан с диаманти, изглеждаше най-безопасното място в цялата галактика... когато изведнъж усещането за сигурност се изпари мигновено.

Продължих да бягам, усмихвайки се още по-щастливо от преди, усилих се да продължа да бягам все така, сдържайки отчаяното желание да ускоря, като предварително се огледах, за да преценя нивото на опасност.

Не биваше да се обръщам, нито да променям поведението си, така че се разсмях на някаква глупава шега на Сейра и просто продължих да бягам. После ние постояхме навън, разговаряхме весело и разтягахме мускули близо до многоетажната сграда, след което се

разотидохме — аз отидох в апартамента си, момичетата отидоха в съседната сграда.

Щом влязох в апартамента си и заключих вратата, веднага се втурнах към сейра^[7] да изгледам записите от камерите. Имах шест от тях.

/[8]Сейр — Таблет, вид електронно устройство.

Усещането за опасност дойде едва при прегледа на записа на само една от тях — страничната камера, вградена в основата на козирката на каскета ми, беше фиксирала дори не самия мъж, а погледа му. Само погледа му.

— Шефе — извиках аз, след като набрах началника.

През следващия половин час, докато тичах из апартамента от душа до кухнята да хапна, после да се облека и да се впусна в ежедневния си кръг, нашите хора анализираха записа.

Точно преди да изляза, изслушах присъдата:

— Шейри, нямаме самоличност.

— Как така няма? — замръзнах аз, пъхнала единия си крак в обувката и балансираща с другия. — Какво означава да няма? Това е централния парк, шефе, там има над 500 камери!

Информацията, която последва, направо ме уби:

— Той не е на нито една от тях. Разбираш ли? Дори не е това, че се е изгубил в тълпата, няма тълпа в пет сутринта, нали разбираш, той просто не се мярва на никоя камера. Освен този поглед иззад дървото, където храстите закриват лицето му, нямаме нищо.

Издихах конвулсивно, обух обувките си и попитах:

— А ириса на окото?

Всъщност в съвременния свят беше достатъчно да бъде заснет ириса на камера, той е индивидуален за всеки, като пръстовите отпечатъци, но...

— Нищо — каза мрачно шефът.

„Момичето-умрете-всички-мъчително-на-момента“ се погледна в огледалото, прокара лявата си длан по дясната си ръка, усмихна се лъчезарно и моментално се превърна в „момичето-вечен-празник-и-всичко-е-просто-прекрасно“ и напусна апартамента си, старателно заключила вратата.

Слязох по стълбите — само на петнадесетия етаж съм, много важно, обичайната за сутринта половинлитрова най-чиста, негазирана

вода се плискаше в стомаха ми, а компания ѝ правеше внимателно сдъвканата овесена каша с ягоди, настроението ми беше прекрасно без разкрасяване, светът ярък, ясен, безопасен и вълшебен.

А насреща ми се качваше невероятно красив мъж с огромно куче на каишка.

— Еха! — каза младият мъж, щом ме видя. — Струваше си поне веднъж да стана рано, за да видя тутакси истинска фея. Старче, имаш от мен торба кокали с мозък, ако тази фея си каже името.

Кучето се оказа невероятно умно, защото отначало погледна недоверчиво към собственика си, а след това с искрена надежда в очите към мен. И то ме погледна толкова изразително, че аз не издържах да не се разсмея и казах:

— Шейри. Казвам се Шейри — и отбелязах весело, като продължавах да се усмихвам: — Ще трябва да се разделите с цяла торба кости, мой невероятно находчиви непознат.

— Ирד — произнесе той, гледайки ме с искрено и нескрито възхищение.

И в неговите очи аз бях най-красивото момиче на света, най-вълшебното, най-възхитителното, най-най...

— Уаф! — нададе обидено кучето.

Със закъснение осъзнах, че стоя две стъпала по-високо от Ирד и се усмихвам не с обичайната си тренирана усмивка, а някак съвсем искрено и дори леко смутено.

— Колко си красива — въздъхна Ирד.

Той каза това, изглежда, без дори да се замисли, защото самият той безумно се смути и побърза веднага да се поправи, изригвайки:

— Имам предвид вие! Колко сте красива, аз...

— Уаф! — настойчиво напомни за себе си кучето.

— Старче, две торби с кости, само млъкни — изсъска без да го поглежда Ирד.

— Той просто ви ревнува — отроних аз, заобикаляйки момчето. И почти шепнешком добавих: — И аз го разбирам...

От очевидно ласкателната ми музикална фраза Ирд замръзна и дойде на себе си едва когато аз, след като вече ги заобиколих с кучето, слязох почти до площадката.

— Шейри — извика той, навеждайки се през парапета, — Шейри, може ли да се срещнем? Където искате! Когато кажете! Ще ви

чакам като вярно куче... ъм... Имам предвид заедно с вярното куче, а ако искате и без него!

— Уаф! — кучето се възмути, когато стигна до перспективата да прекара вечерта само.

Разсмях се от сърце и небрежно отговорих:

— Всичко е възможно, ако пак се събудите по-рано...

И изтичах надолу, пърхайки по стъпалата.

През тези месец и половина флиртът се превърна в неразделна част от „момичето-празник“, флиртувах навсякъде и винаги, дарявах комплименти и усмивки, казвах приятни неща, опитвах се да забележа само хубави неща във всеки мъж, особено достойнствата и се възхищавах, възхищавах и възхищавах на всички и всеки.

„Това не е нашата цел“ — прозвуча в ухото ми гласът на шефа.

И аз си помислих така, по-вероятно е просто да е студент, той дойде със стар приятел, който очевидно беше с него от детството — твърде умно куче е и обръщението „старче“ също говори много. Така че този вариант беше отменен, още максимум една-две случайни срещи, а след обичайното „Осъзнавате ли ролята на изкуството в развитието на цивилизацията?! О, ще му посветя целия си живот!“ — и празничното момиче отлита, за да въплъти фикс идеята си в живота, без да нарани чувствата на отхвърления мъж. Всичко е просто, всичко е доведено до автоматизъм, всичко, както винаги.

Но „всичко е просто“ се провали още същата сутрин.

На практика тичах, опитвайки се да отворя бутилка вода в движение и в същото време гледах през сейра как върви търсенето на необходимата ми библиотека. За постъпването във „факултета на моите мечти“ трябваше да осигуря две научни публикации, днес секретарката издаде списък с теми, а по темата ми „Изкуството на терапията и неговото значение при лечението на самоубийствени наклонности“ можеше да бъде намерена литература само в централния столичен Институт по психология. Така че в момента просто търсех самата библиотека на института и схемата на градския транспорт, благодарение на който беше възможно да се стигне до нея.

Изведнъж, точно по средата на една оживена улица, където около две хиляди гаерци тичаха по тротоарите заедно с мен, внезапно ме пресрещнаха, нежно, но здраво ме хванаха за кръста и близо до слепоочието ми, стопляйки го с дъха си, тихо прозвуча глас:

— Накъде си се понесло, сияещо момиче?

От звука на този глас краката ми отслабнаха веднага и за момент дори се зарадвах, че ме държат. Но само за момент.

— Пуснете ме... — гласът ми прозвуча жално.

Толкова жално, че на самата мене ми стана противно. Явно и на непознатия също — пуснаха ме на мига, а щом се обърнах — нямаше никой зад мен. В смисъл че имаше — тълпата продължаваше да тече по пътя, заобикаляйки ме с недоволство, но мъжът, който току-що ме беше прегърнал — него го нямаше.

— Шейри? — в слушалката ми прозвуча гласът на шефа. — Защо спря?

Не посмях да отговоря на улицата. Малко объркана, продължих пътя си, прекосих целия град с обществения флайт, намерих библиотеката, трудно, но все пак намерих нужната ми работа, ала едва седнах да сканирам текста, чух в микрофона:

— Разбиха ти апартамента.

Благодаря на професионалната параноя — в дома ми нямаше нищо, което да им позволи да открият поне нещо, което да разкрие личността ми, даже в сейра и в работната мрежа не излизах от къщи, изобщо нищо. Така че който и да е проникнал там, напразно е, но това, което не е ясно, е, че имах часовник на ръката си, имаше система за предупреждение, реагираше на всички входящи съобщения, както и на отваряне на вратите на апартамента ми — досега никакво известие не е имало.

Но това не беше най-гадното.

— Шейри, никакви камери не го заснемат — съобщи шефът. — Датчиците за движение реагират... вече не реагират.

Седях над монографията, хапейки нервно устни.

— Привет, красавице — каза някакъв момък, докато нагло сядаше срещу мен.

— Привет, красавецо — усмихнах се смутено.

„Разкарай се, изрод!“, помислих си, но веднага си представих, че този човек е най-красивият мъж на Гаера. Най-удивителният. Най-уникалният. Най-идеалният. Най-най...

— Струва ми се, че съм готов да се ожения за теб — промени лицето си той.

— Само ти се струва ли? — попитах лукаво, гледайки надолу.

Точно в този момент претърсвах апартамента ми с използването на напълно непознати технологии, защото имах шест вида камери! Всичко това също едва ли можеше да събуди подозрение, защото в килера имаше резервни части и контейнер, на който все още „чисто случайно“ имаше картичка с надпис: „Може да не съм наблизил, но искам винаги да си в безопасност“, така че камерите бяха уж от бивше гадже. Но не това е важното! Изводът е, че никоя от тях не е записала този изрод. Който продължаваше да рови в, метафорично казано, мръсното ми бельо.

— И какво е загубило такова съкровище в храма на изгубеното знание? — продължи отчаяния флирт момчето.

„Съкровището“ беше не по-малко отчаяно да съобрази какво да прави. Трябваше да се направи нещо, силно подозирах, че този негодник сега поставя камери из апартамента ми.

И се оказах права.

„Шейри, нова партия се появи на търга във Виена — изискан аромат на истинска невинност и естествена красота, с миризмата на Гаера, уникален екземпляр, двадесет и две години от датата на издаване“, съобщи в микрофона ми Давияр.

Нямах време да анализирам информацията, тъй като Санчег издаде:

„Нов лот на Кархера: Лъч от чиста светлина директно от Гаера. Имат всички твои данни, Шейри, кръвна група, пренесени от детството заболявания. И ти какво, досега не си имала мъже?“

Продължих да се усмихвам лъчезарно на новия кавалер, служителите на тринадесети отдел, вече без да се стесняват в изразите си, продължиха бурното обсъждане на информацията от забранените търгове.

„Да, девственица. Пуснаха данните от последния медицински преглед, цената скочи три пъти, от раз.“

„Появиха се снимки и видео материали“, добави Ег.

„Цената достигна два милиона“, дрезгаво съобщи Давияр.

Ето така, седиш си в библиотеката, готвиш се за постъпване в мечтания от теб факултет, а точно в същия момент те продават по най-незаконен начин точно наред цивилизования свят.

„Два и половина на търга във Венеск“, съобщи Давияр.

„Четири на Кархера“, каза Санчег.

„На Тимерските търгове — пет и половина“, дрезгаво събщи Кес.

„Продадено за пет и половина милиона кредита. Наддаванията за лота са закрити“, завърши кратките разговори шефът.

Бях продадена за три минути, не повече. Просто ме продадоха. Седиш си така, никого не закачаш, а те взеха и те продадоха.

„Трябва да проследим продавача“, прозвуча гласът на шефа по микрофона.

„Трябва да я измъкнем, веднага!“, настоятелно поиска Давияр.

Неловко се усмигнах на момчето, което продължи да обсъжда красивите ми очи, извадих сейра, набрах познат номер и щом отговориха от другата страна, казах тихо:

— Мамо, обичам те.

Една малка слабост — всичко, което можех да си позволя.

— О, какво интересно обаждане — малко се изненадан студентът.

Усмигнах се лъчезарно и отговорих:

— От мен зависи да подготвя един родител да се срещне с най-страхотното гадже на Гаера. Знаете ли, пет минути във вашата компания, но вече ми се струва, че се познаваме цял живот. Винаги ли предразполагате хората към себе си с такава лекота?

Той отвърна нещо смутено, аз флиртувах отчаяно, опитвайки се да прогоня неприятното хлъзгаво усещане за чужди ръце и очи върху тялото ми. Не можех да се отърся от чувството, че са ме продали. Току-що ме продадоха!

„Кадет Дейр, стегни се и си избърши сополите!“, повтарях тази фраза на инструктора по ръкопашен бой отново и отново, но все не можех да се успокоя.

С плъзгащо движение докоснах дясната си длан, задействах котвата и събеседникът ми мигновено премина към обсъждане на моите „прелестни пръсти“, а аз не можех да се отърва от гадното чувство. Колко момиченца, момичета, жени, точно като мен, се оказват продадени, без дори да подозират за това. Те бързат към училище, работа, по своите си работи или като Марит Енгер да се запише за среща с педиатър с новороденото си бебе, а животът им е безмилостно изтъргуван.

Прекарах още два часа в библиотеката.

Нямаше за къде да бързам, така че аз, съчетавайки търсенето на информация с нищо не значещия флирт, свърших работата. След като слязох долу, седях още половин час в кафенето с Дик, това беше името на новия ми познат, след което си повиках флайт, отказвайки услугите на Дик като ескорт.

Като седях във флайта, разбрах, че просто са отмъкнали няколко чифта от бельото ми, а в апартамента ми са натикали камери до дерсенга^[9]. Като си представих, че сега ще трябва да се прибера вкъщи, да се съблека, да ходя, да ям, да отида до тоалетната и така нататък под прицела на проклета купчина обективи, откровено ми се догади.

/^[10]Дерсенг — небе.

„Организирахме нападение срещу жителя на най-близката къща, така че сега там има много полиция“, каза шефът.

Исках да кажа „Благодаря“, но не биваше, затова продължих да се преструвам, че слушам музика. И да се усмихвам.

Когато почти долетях до къщата, шефът изведнъж каза:

„Шейри, ти си аналитик. Ти си най-добрият аналитик от всички, с които ми се е налагало да работя. Накарай го да се влюби в теб.“

Изпитах своеобразен шок, трябваше отново да погледя ръката си, за да не изляза от образа.

„Дете, не успяхме да открием нито продавача, нито купувача. Няма никакви следи. Парите се появиха по сметката на аукционната компания и изчезнаха в неизвестност. Потокът не можеше да бъде проследен. Няма улики.“

Егати работата!

„Решавай, можем да те измъкнем сега, но имаме нула улики. А може да се рискува. Знам, че звучи налудничаво, но ти си аналитик, Шейри, продавачът така или иначе ще взаимодейства с теб. Ще рискуваме ли?“

Да накарам това копеле се влюби в мен? Е, като аналитик мога веднага да кажа — без варианти. Достатъчно беше да си спомня дневника на дъщерята на сенатора и сополивия, ограден със сърце запис „г-жа Саманта Гес Мейкон“. Разбира се, тринадесетгодишното момиче не беше аналитик от моето ниво, но нещо ми подсказваше, че и аз няма да имам шанс. Този човек вече е получил пет и половина

милиона за мен — безумна сума, няма да спечеля толкова до края на живота си, но вече са спечелили пари за мен, и то успешно.

„Ти си аналитик — повтори шефът. — А той е само един мъж. Хайде, Шейри, ако можеш да го уличиш, уличи го основателно, той ще отмени сделката. А това е скандал и връщане на парите. Нас, както разбираш, ни интересува второто.“

Разбирах.

Всичко разбирах, не вдях само едно — как мога да улича някой, когото дори не познавам.

Днес се сблъсках с четирима — погледът в парка, Ирд с вярното му куче, непознатият в тълпата и Дик в библиотеката. И нямам гаранции, че един от тях е същият Гес Мейкон, изродът напълно можеше да стои настрана.

Но от друга страна, шефът е прав, няма други възможности, освен да се скрият в базата и да сринат цялата сделка. Но в такъв случай транзакцията попада под форсмажорни обстоятелства и няма да има връщане на парите, а следователно ще останем без улики, без данни, без нищо. И половин година плюскане на салати политат по всички бракувани навигатори.

— Да — казах простичко.

И чух как рязко, сякаш тежест падна от раменете му, въздъхна шефът. Той помълча няколко минути, след което започна да говори:

— Шейри, запомни, ние сме мъже — прави като тояга. Влюбваме се в тези, които ни обичат, но оставаме недостъпни. Запомни ли?

Шефе, сега вече мога да ти кажа много нови неща за мъжете, чувствата им, влюбването, любовта и така нататък, но, първо, не бива, и второ, безсмислено е.

И си премълчах, тъжно усмихвайки се на гръмотевичната буря, която се разрази над града. Бурята беше възхитителна — силна, поривиста, оглушителна с гръмотевиците си, ослепителна със светкавиците си. Всъщност обичам дъжда. Проливният дъжд, отмиващ цялата тази люспа и мръсотия, заливащ пътищата с водни потоци, отнасящ отчаянието, съмненията, страховете...

Бях като дъжда — мрачна, замислена, силна и страховита, а трябваше да играя яркия слънчев лъч на не по-малко ярък слънчев ден. И шефът греши, не всичко е толкова просто с мъжете, както бихме

искали, но има една улика — те, като всички останали, искат да бъдат щастливи. Летят към светлината, към слънцето, към топлината. И обичат да печелят, винаги и във всичко. И още много, от което ще ми се наложи да се възползвам.

Слязох от флайта на спирката пред къщи, заплатих с кредитната си карта, събух се и, държейки обувките си, се затичах през локвите, въртейки се и излагайки лицето си на капките вода, падащи от небето, надрусана от времето, като дете, като цвете, което най-сетне са си направили труда да полеят, като „момиче-непрестанна-радост“, което лудее дори от дъжда.

И се спрях объркана, отново почувствала погледа. Обърнах се.

На спирката седеше мъж във внушителен флайт, огънчето от пурата му осветяваше лицето му със зловеща червена светлина.

— Не те ли е страх да не настинеш, момиче-лъч? — попита той с нисък дрезгав глас.

Разпознах този глас. Точно той ме прегърна днес в тълпата, след което изчезна, така че дори не видях лицето му. Дори сега не го видях — само широка квадратна брадичка и силна длан, също осветена от пурата при всяко дръпване.

И секунда, само една секунда за анализ на ситуацията и избор на тактика на поведение. По някаква причина нещо ми пречеше да се правя на глупачка и затова, стъпвайки на пръсти, решително се приближих до флайта, който изглежда току-що беше кацнал, и застанала пред мъжа, който продължаваше да седи, казах директно:

— Вие днес ме хванахте на централната улица.

— Прегърнах — поправи ме мъжът, без изобщо да отрича вината си. — Съжалявам, не можах да устоя — иронична полуусмивка, осветена от ново дръпване от пурата.

И отново анализ на ситуацията и избор на поведение. Избор? По-скоро трескаво търсене. Като не намерих нищо, отново погледнах могъщата фигура на непознатия, полузакрита от здрача, и честно признах:

— Изплашихте ме.

Следващо дръпване не последва. Мъжът напрегнато свали ръката си с пурата и аз усетих настойчивия му поглед, с който се взираше в мен.

— Моля ви, не правете повече така — на практика молба, но вложих в нея това, което наистина чувствах — чувството на безпомощност и страх.

— Извинявай — каза той след момент на мълчание. — Не исках да те плаша.

Постоях, свела поглед и разглеждаща собствените си крака в растящата от дъжда локва. След това рязко вдигнах глава и казах:

— Благодаря.

— За какво? — мъжът видимо бе изненадан.

— За това, че долетяхте и поговорихме, за това, че престанахте да бъдете страшен и непознат. Наистина, благодаря, иначе цял ден не бях на себе си. Приятна вечер. И отново благодаря, вие сте забележителен.

И без да дочакам отговора му, който най-вероятно нямаше да последва, се обърнах и, сякаш току-що бях забелязала дъжда, изтичах към къщи.

Икономът-киборг ми придържа вратата, благодарих му искрено и забързах към асансьора, все още боса. Влетях в асансьора, натиснах бутона и, летейки нагоре, изведнъж осъзнах, че се усмихвам.

При това се усмихвам съвсем искрено. Не знам кой точно е този човек, може би същият Гес Мейкон, но ми хареса озадаченото му седене във флайта.

Но това, което не ми хареса, беше, че веднага щом излязох от асансьора, се натъкнах на букет. Букетът беше огромен, впечатляващ, плашещ и необятен. Не, по принцип можех да го вдигна, на тренировка носехме товар, надвишаващ собственото ни тегло, но „момичето-слънчице“ не би вдигнало такова нещо през живота си и всеки адекватен човек го разбираше много добре.

— Харесва ли ти? — попита невинно Ирд.

Кучето му просто се приближи мълчаливо, взе обувките ми, успя да задържи и двете в устата си, занесе ги до вратата и застана там, махайки с опашка и предлагайки ми да отворя вратата възможно най-скоро.

Чудя се какви са шансовете да привлечете вниманието на тринадесетгодишно момиче, ако имате толкова голямо и подчертано дружелюбно куче до вас? Може би не трябваше да отписвам този усмихнат човек?

— Хххаресва ми — отговорих аз, гледайки шокирана букета. — Но няма да го удържа!

— Нищо — отговори небрежно момъкът: — Ще го занеса и дори ще помогна да го подредим по вазите.

И всичко е толкова лесно и естествено, както трябва да бъде. Кой си ти, Ирד с кученцето?! „Момичето-празник“ се усмихна несигурно, заплаши укоризнено с пръст и честно каза:

— Изключително заради Старчето.

Подозрително умното куче размаха радостно опашка.

Отидох до вратата, отключих, пуснах Старчето да влезе, който, като влезе, внимателно постави обувките ми на стойката, а след това като истински джентълмен взе чантата ми и я занесе в апартамента, Ирד ме последва и се държеше по толкова познат начин, сякаш наистина се познаваме от хиляда години и нищо кой знае какво не се случва. Или наистина не се случва? Това е Гаера, място за случайни срещи и неангажиращ секс, а може би просто съм твърде подозрителна към Ирд? Изглежда нормален момък. Макар че колко много да ги зная — нормалните?! В живота ми нямаше нормални, имаше кадети от университета, обсебени от оръжия, психоанализа, постижения и нормативи, имаше същите такива агенти на специалните служби, но нямаше нормални момчета.

— Цялата си мокра, отивай да се преоблечеш, а аз ще направя чай — каза Ирד и ме избута в стаята. — Малко си някак мудна, случило ли се е нещо?

— Ддда, един мъж ме изплаши — обърнах се объркана към момчето, което си сваляше маратонките. — Но се оказа, че напразно съм се уплашила, нормален си е човека. Ще се преоблека бързо и сама ще направя чай, настанявай се.

И отлетях в спалнята.

Затворих вратата, постоях, все още объркана, отчаяно напомняйки си за онзи дерсенгов облак от камери, които сега са навсякъде из апартамента ми, и като се усилих да започна да се събличам пред очите на дявол знае колко хора, се отправих към душа.

Къпането под обективите на седем камери — и то е едно удоволствие.

Спасяваше ме навикът от военния лагер — къпехме се там в една душкабина с момчетата и бяхме толкова уморени, че на всички ни

беше все едно за първичните и вторичните сексуални признаци, искаше ни се само да наядем и да спим, при това даже да спим повече.

След душа облякох черно спортно бельо, наметнах отгоре мек розов копринен халат и излязох при Ирд, докато завързвах колана си.

Прекарах не повече от пет минути под душа, но при моето влизане масата вече беше подредена, лек дим се извиваше над чашите с чай, резени нарязани плодове лежах в чиния, еклери лежах в хартиена кутия.

— О-о-о! — въздъхнах възторжено, гледайки сладките.

— Диета ли? — каза разбиращо Ирд.

— Да, знаеш ли, половин година бях само на едни салати! — изтърсих аз.

И аналитикът в мен включи сирената. Оглушителна, призоваваща за внимание и като цяло за повишено внимание. Защото аз казах истината. Аз. Казах. Истината!

Ирд взе чаша, отпи бавно, като ме гледаше внимателно и попита:

— А защо беше само на салати?

„Шейри, заглушават сигнала на микрофона!“ — чу се прекъсващият глас на шефа.

И аз се усмихнах на този, който несъмнено беше Гес Мейкон и вече категорично нямах никакви съмнения. И сега той изобщо не гледаше с вид на откровеният с кучето, гледаше напрегнато и оценяваше, с онзи страховит поглед, който усетих в парка.

И така, кадет Шейри Дейр, пред вас е най-опасният търговец на роби на нашето време и твоята задача е да го накараш да се влюби в теб.

Въздъхнах, сведох поглед, после плахо погледнах копелето изпод полуспуснатите си мигли и честно признах:

— Не искам да говоря за това.

Ирд реагира с повдигане на веждата, но аз се приближих и седнах на дивана до него, отхвърлих всички съмнения, веднага взех един еклер и притворила очи от удоволствие, отхапах първото парченце.

— М-м-м-м-м! — стон на блаженство отекна из целия апартамент.

Малко крем попадна на пръстите ми и с голямо удоволствие внимателно го облизах, използвайки по дяволите целия арсенал от

съблазън, който бях натрупала. Трябваше да се запази много тънка границата между еротиката и порнографията, но аз пратих линията по дяволите, просто искрено се наслаждавах на вкуса. Искреността е завладяваща, знаех го.

— Слушай, ти си бог — честно казах на Ирда, облизвайки изцапаните си с крем устни.

— Сериозно? — попита той подигравателно.

— Абсолютно! — и радостно отхапах още едно парче еклер.

Кеф! Просто кеф! И ако се престоря, че в този крем няма и грам от „отварата на истината“, тогава той като цяло е прекрасен. Въпреки че, разбира се, бих искала да знам откъде е взел тази тайна разработка, започнаха да я тестват върху хора само преди два месеца.

— По дяволите, ядеш по такъв начин, че едва сдържам желанието си да не оближа този крем от устните ти — внезапно каза Ирда дрезгаво.

Отворих очи, лукаво го погледнах и каза нагло:

— Не! Обещах си, че докато не вляза в Академията на красотата, никакви връзки.

— Сериозно? — той явно сметна изказването ми за глупост.

— Ъхъ — натъпках остатъка от сладката в устата си, взех чая и отпих глътка от него, отпивайки божествения вкус на „серума на истината“, който усетих много по-ярък от вкуса на ванилия.

И бавно отпивайки чай, казах тихо:

— Попита ме за салатите... Те са пряко свързани с основната цел на моя живот... Живот... Знаеш ли, мисля, че в живота на всеки човек идва момент, когато иска да стане по-добър. Да се промени. Да се погледне в огледалото и да остане доволен от видяното... Да вижда себе си. Истинското си аз, само че малко по-добър, да вижда... Глупости са, нали?

Ирда отрицателно поклати глава, както и аз, отпивайки бавно глътка след глътка. И търсех, трескаво търсех нещо, с което мога да го улова.

Поне нещо.

— Знаеш ли — отново погледнах в далечината. — Никога не съм успявала да бъда себе си.

Той не отпи повече.

— Бях дъщеря, ученичка, студентка, момиче за пример, на което възлагаха големи надежди, но никога не съм била себе си.

Той повече не пи. Намерих уловка. И да, имам имунитет към серума на истината, изработен от работата в аналитичния отдел. И освен това не лъжех. Всичко казано беше истина... почти.

Обърнах се и го погледнах право в очите — очите на Ирд бяха невероятни, — лешникови със зелено, изненадващо добри. Някак си не забелязвах преди, но сега се вгледах внимателно и разбрах, че човек с такива очи иска да му се доверяват. Така той свиква с факта, че му доверяват мисли, чувства, себе си... Себе си? А доверяваха ли му се в истинския смисъл на думата? Ами ако преувелича чувството на доверие? Да заложа на него. Да принудя това копеле... в смисъл, сега за мен най-шикозния мъж на света, да усети целия спектър на това „доверие“? Да го накарам да се почувства отговорен за живота ми? Защо не?!

— Имаш невероятно красиви очи — прошепнах с пълна искреност.

Искреното възхищение печели сърцата. Знаех го, той също, но сега го използвах и той просто не можеше да разбере какво се случва.

— Свободен ли си тази вечер? — върнах се към чая и невъзмутимо се поинтересувах.

— М-м-м, да — отговори Ирд малко неуверено.

— След два дни имам изпит, утре ще си отспя, а днес дали да не полудуваме, а?

Момъкът сложи чашата с чая на масата, облегна се на дивана и попита подигравателно:

— Глюкозата ли ти подейства така?

— Вероятно. Хайде! — сложих и аз вече празната чаша на масата и се приближих до него. — Моля те, а? Искам да разпусна като за последно!

Нещо странно проблесна в очите му, сякаш си помисли: „Това наистина ще ти е за последно, малката“, но се съгласи, вече бях сигурна.

— По-добре е да не те храня повече със сладкиши — каза подигравателно Ирд. — Но защо пък не?

С радостен писък се хвърлих на врата му, търговецът на роби охотно ме прегърна, опипа ме и много се изненада да открие под

халата не дантелено съблазнително безобразие, а спортно бельо. Разрушаването на шаблона е нашият начин.

— Аз набързо! — заявих на Ирд, изтръгвайки се от прегръдката му.

И наистина набързо — в спалнята навлякох дънкови панталонки, високи чорапи до коляното, кецове, спортна тениска, която оставяше стомаха открит и подчертаваше гърдите ми, и дънково яке отгоре.

Когато излязох, закопчавайки часовника на ръката си, Ирд, който вече се надигаше, се строполи обратно на дивана.

— Да оставим ли Старчето у дома, а? — предложих.

Момъкът кимна неуверено, наблюдавайки ме как мимоходом събирам косата си на висока опашка.

— Извинявай — разперих ръце аз. — Явно наистина е от глюкозата.

Той не беше сигурен в това, извади ампулите от джоба си, изглежда, че отново прочете маркировките върху тях, конвулсивно съобразявайки какво е дал на това странно момиче.

— Какво е това? — мигновено се заинтересувах аз.

— Няма значение — Ирд напъха всичко обратно в джоба си. — Ще разпуснем ли? В кой клуб искаш да отидем?

Клуб? Човече, с клуб няма да мога те омая.

— Довери ми се — прошепнах и го повлякох след себе си към вратата.

* * *

„Какви ги вършиш?“ — прозвуча гласът на шефа, щом излязохме от къщата.

Наистина вършех и извършвах всичко, което исках от много дълго време, но все не се получаваше.

— Ей, Шейри, не! — крещеше Ирд, докато го напъхвах в аеротръбата.

— За нищо на света! — крещеше пак той, когато седнахме във флайта „само да се повозим“, но всъщност започнаха да ни инструктират за скачане с парашут.

— Мамка ти, Шейри! — крещеше той, притискайки ме към себе си в свободен полет и трескаво повтаряше инструкцията за активиране на системата за отваряне на парашута.

— Доверявам ти се — прошепнах, докато го прегръщах и го гледах в очите, и затворих очи, наистина доверила му се.

А след това с искрено удоволствие и усмивка слушах избраните му ругатни, когато Ирד трябваше сам да активира механизма за отваряне на парашута, докато аз, прегръщайки го като майmunка с ръце и крака, просто „се доверих на моя мъж“.

Когато рухнахме на земята, Ирד направи всичко възможно, за да остана отгоре му и да не се нараня, след което ме хвана за брадичката, принуди ме да го погледна и каза дрезгаво:

— Ти си луда.

— А делтаплан? — предложих му аз, без да обръщам внимание на получената характеристика.

Той изруга, а след това рязко притисна устни към моите, брутално, целувайки ме някак напълно безразсъдно. Измъкнах се от ръцете му, изправих се, свалих шлема си, оправих шалчето на косата си и гордо отбелязах:

— Май малко избързващ, не мислиш ли?

— По дяволите, Шейри, току-що рухнахме от дерсенгова височина, а ти ме прегръщаш, доверявайки ми дяволския си живот, на човек, който е виждал парашути само на картинки, а сега избързвам, така ли?! Че аз съм стресиран!

— А пък на мен ми е кеф — отвърнах весело.

И с две крачки се приближих до него, прегърнах го през врата, повдигнах се на пръсти, почти долепила устни до неговите и, като го погледнах в очите, прошепнах му доверчиво:

— Дори не можеш да си представиш какъв кеф е да си с мъж, на когото можеш да повериш живота си изцяло и напълно. И съгласи се — беше страхотно.

Той ме гледа няколко дълги секунди, след което дрезгаво потвърди:

— Да, страхотно е.

Усмихнах се щастливо и казах:

— Делтаплан. Вече почти ще се съмне и е най-подходящото време за него, там има всякакви възходящи въздушни течения. Знаеш

ли, винаги съм мечтала, но се страхувах, но някак си не е страшно с теб. Ще тръгваме ли?

Той ме последва като омагьосан, в погледа му вече нямаше никакво безразличие.

* * *

Нахълтахме в апартамента ми по обяд, целувайки се отчаяно и усещайки целия свят с оголени до краен предел нерви. Изглежда, че нещо съборихме в антрето, разбихме вазата с цветя и пометохме масата, на която все още стоеше недокоснатата вечеря и отдавна изстиналия чай. Свести ни глухото ръмжене на Старчето, който не се задоволи само с ръмжене, а залая ядосано и сърдито.

— По дяволите — Ирד зарови чело някъде в областта на гърдите ми, дишайки тежко и отчаяно опитвайки се да се сдържа.

— Добро, умно, правилно куче — казах аз дрезгаво, също дишайки тежко. — Спря ни навреме.

— Майната му! — изсъска Ирד и отново плени устните ми.

А устните ми бяха неопитни, съвсем буквално, и днес ги целувах толкова много, че до сутринта вече бяха подпухнали, станали три пъти по-големи и въобще болезнени, но това никак не ми пречеше да се целувам.

Нещо друго пречеше.

— Не, спри, моля те, не! — измъкнах се от обятията му, изправих се, притиснах длани до горящите си бузи и смутено гледах този, който ме гледаше с абсолютно безумен, лудо влюбен поглед.

И сега, под погледа на пианите му от чувства очи, прошепнах:

— Утре трябва да постъпвам... дадох си дума. Не мога...

— Ако знаеше само колко аз не мога! — внезапно изръмжа Ирד.

Но седна, захапа юмрука си, гледайки ме с гладни пиани очи, издиша рязко, пъкна ръце в джобовете на дънките си, поседя така няколко секунди и изведнъж каза:

— Шейри, омъжи се за мен.

Залитнах.

Ирд скочи от дивана, прегърна ме, притисна ме към себе си, целуна косата ми и прошепна:

— Моля те, умолявам те, само не казвай „не“. Искам да бъда с теб. Искам да бъда себе си. Толкова искам...

Старчето изръмжа почти заплашително, но вече нямаше смисъл да ръмжи — Ирда отстъпи назад, докосна с палец подутите ми устни и прошепна:

— Вентаж, утре в седем. Искаш ли пръстен с диамант?

Поклатих отрицателно глава и прошепнах:

— Искам те до мене. Винаги.

Той се усмихна, наведе се, много внимателно ме целуна, старайки се да не травмира и без това нахапаните ми устни, и излезе, като викаше:

— Старче, до крака ми.

Кучето, излизайки, ме изгледа с наистина убийствен поглед, а аз стоях и се усмихвах като глупачка. Просто като глупачка. После грабнах телефона, набрах номера и едва отговорили, си признах:

— Мамо, влюбих се.

— Нима? — с нескрит сарказъм отговори „родителката ми“. — А какво стана с клетвата, обещанието или каквото ти даде на себе си, когато напусна Академията?

„Легендата“ беше отработена от-до, в тринадесети отдел не става по друг начин.

— Мамо, той е толкова... Мамо, като съм до него сякаш ми порастват криле. Беше такава нощ...

— О, най-накрая прекара нощта си с мъж?

— Не в този смисъл, мамо, но знаеш ли, първата си нощ ще му я подаря изцяло, без остатък, само на него... Мамо, влюбих се, мамо...

Четири часа безкрайно бърборене по сейра, по-нататъшна подготовка за изпити, прекъсвана от ентусиазирани усмивки в празнотата, тананикане на песни с името му в душата си — изиграх влюбването по пълна програма и толкова се увлякох, че си сипах сол в чая вместо заместител на захарта.

И неочаквана постъпка за търговеца на роби — прекарах нощта преди изпитите не в моя апартамент. След като си опаковах багажа, се измъкнах от къщата и влязох в едно преминаващо такси, като напуснах зрителното поле на наблюдаващите.

Практиката да наемеш хотелска стая точно пред институцията, в която се каниш да влизаш, е нормална практика за манияци и

момичета, постъпващи във „факултета на мечтите си“. Всичко е в рамките на легендата.

На следващия ден постъпих.

Но победата ми не беше в това.

„Шейри, лотът беше изтеглен от търга, парите бяха върнати на купувача и неустойката беше почти три пъти по-голяма от сумата“ — съобщи ми шефът.

Така стойността ми нарасна и достигна почти от двадесет милиона без малко. Не е зле.

„Акаунтът на изпращача беше засечен — продължи да ме радва началникът. — Все още не е намерен купувачът, но продължаваме да копаем. Тръгвай към хотела.“

Тръгнах, но едва бях излязла на стълбите на академията, когато на сейра ми дойде съобщение:

„Вентаж, в седем. Ще полетиш ли с мен през живота?“

Усмихнах се, докато четях съобщението, и отговорих:

„Ще облека нещо летящо.“

„Глупав хотел, защо прекара нощта в него?“ — дойде въпросът.

„Е, как... за да не закъсне сутринта за изпита. Ужасно се вълнувах“.

„Обичам те“ — дойде в отговор.

Като прилично момиче, не отговорих на съобщението, но се напрегръщах достатъчно със сейра и веднага поръчах три екстремни забавления за нощта — „Плуване с акули“, „Сафари без инструктор“ и екстремен урок по управляване на флайт.

„Ти си луда“ — дойде мигновено съобщение от Ирд.

Следяха ме солидно. Наистина по-солидно нямаше и накъде.

* * *

Не се върнах веднага в апартамента си. Първо прескочих до един спа салон, после имаше салон за красота, леко изсветлих косата си, направих си прическа и нежен естествен маникюр, леко декориран с капчици кристали. Купих си бяла рокля от любимия ми магазин, беше нежна, летяща, прегръщаше плътно талията ми, поддържаше гърдите

ми и се разливаше на вълни от бедрата надолу. В този вид слязох през тайния вход в мазето, където вече ме чакаха.

— Шейри, ти... — началникът издиша рязко при вида ми.

Усмигнах се мило в отговор.

През следващите седем минути бях натъпкана с камери и микрофони, много внимателно и работейки с ръкавици, за да не се изцапа роклята. А шефът междувременно ми даваше информация:

— Истинското му име е Ирдеран Нелсвер, потомък на аристократите от Истер, син на изключително бедно семейство. Между другото, на Истер робството било премахнато през изминалото десетилетие, като по този начин лишили аристократите от основния си източник на доходи. Така че нашият Гес Мейкон е нещо като идеологически отмъстител — явно отмъщава на цивилизования свят за загубата на несметни богатства. Изобщо странно е, че на теб той ти е казал истинското си име.

— Ами кучето? — попитах аз, вдигайки ръце и позволявайки на Давияр да прикрепи маяци към корсажа ми.

— Изглежда, че е киборг, най-вероятно разработка на специалистите на Истер, може да бъде опасен.

— Ясно.

Спуснах ръце, момчетата се отдръпнаха от мен, оценявайки работата си. Шефът самостоятелно провери всяка камера.

— Още веднъж — повтори той: — Задаваш въпроси. Колкото е възможно повече въпроси, всичко, което каже, ще бъде използвано срещу него в съда, така че трябва да каже много, ясно ли е?

* * *

Ирд ме пресрещна на входа на високата сграда, мълчаливо се приближи, изцяло фантастичен и красив в смокинг, приближи се и мълчаливо протегна внимателно подреден букет от бледорозови рози. Всичко в рамките на приличието, само че в очите му имаше отчужденост.

В този момент разбрах, че планът трябва да се промени. И то в движение.

Лимузина със символите на ресторант „Вентаж“ ни взе направо от стъпалата и ни отведе до най-модерния небостъргач в столицата, при това в пълна тишина.

Мълчах, Ирд също, очакващ с някакво отчаяние въпросите ми.

А аз нищо не попитах.

Изскочих първа от флайта, повлякох Ирд след себе си и отидох до самия ръб на покрива, играейки си с нервите на охраната, персонала и сервитьорите. Само Ирд не беше нервен — той беше напълно спокоен за това, че само ръката му остана между мен и падането ми от голяма височина, и само колко здраво ме държеше за пръстите.

Това вече беше общия ни кеф с него — играта на абсолютно доверие.

Имах нужда той да го почувства отново това — отговорността за живота ми. И просто отговорността.

В един момент изглеждаше, че ще ме пусне, но дори не се обърнах, когато той малко отпусна хватката си — доверявах му се и дори не показах съмнение в доверието си.

— Ти си безразсъдна — каза Ирд първите думи за вечерта.

— Просто знам, че няма да ме пуснеш — отвърнах безгрижно, продължавайки да разглеждам пейзажа от безбройни светлини долу.

След това се обърнах, пристъпих към Ирд, обхванах лицето му с длани и прошепнах:

— Често ли са се влюбвали в теб?

Той извърна поглед за миг, после отново ме погледна и отговори решително:

— Да.

Усмяхнах се, взирах се с любов в очите му, сякаш не можех да се нагледам, и зададох следващия въпрос:

— Къде е Саманта Ейрс сега?

Очите на звяр, които мигновено замениха топлия човешки поглед, ръката, която прегръща кръста ми, ме стисва и ми причини болка, хищнически линии напълно изместиха цялото онова добродушие, което се четеше в чертите на лицето му по-рано.

— Ти... — глухо произнесе Ирд.

Хванах ръката му, мълчаливо преплетох пръстите ни и направих крачка назад, заставайки на самия ръб на бездната. И отново между

мен и смъртта — само неговата ръка. Силните му пръсти. Неговите чувства, дори чувството на абсолютна омраза към мен сега.

— Саманта Ейрс е само на тринадесет години. И бих предпочела смъртта пред съдбата на глупачка, влюбена в мъж, който е продал дете на някой перверзник. Просто отговори... или пусни ръката ми.

Той отвори пръстите си и ме накара да почувствам пълната заплаха от падане, позволявайки ми да пропадна с два сантиметра. Писъците на сервитьорките, пазачите, които се втурнаха към нас и спряха, а Ирד все още силно стискаше ръката ми.

Няколко секунди ненавист и казаното при издишване:

— Саманта Ейрс беше купена за осиновяване. Никак не ѝ провървя, външно тя е абсолютно копие на момиче, загинало преди двадесет години.

Ирд ме притегли към себе си и прекрати тази игра на ръба.

— А Велисия Блейн? — продължих аз.

С иронична усмивка Ирד каза:

— По-лесно ми е да ти прехвърля цялата база с данни, нали? — лицето му се изкриви от гняв и мъжът попита дрезгаво: — Коя си ти?

Пристъпих плътно до него, изправих се на върховете на обувките си и издишах:

— Тази, която шест месеца яде само салати заради теб. Знаеш ли колко мразя салатите?!

Нашите агенти изтичаха на покрива на „Вентаж“, Ирдеран Нелсвер беше мигновено взет на прицел, офицерите от моя роден Тринадесети отдел, като ръководители на операцията, бяха най-близо от всички.

Ирд само мълчаливо ме гледаше в очите.

— Ръцете зад главата! Ирдеран Нелсвер, вие сте арестуван по обвинение за търговия с роби. Имате право на адвокат, всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас, Ирдеран Нелсвер!

Той не реагира.

Наведе се над мен, прегърна ме и каза тихо:

— Ама ти ми се довери. Довери ми се! Както една жена се доверява на мъжа си — напълно и изцяло, без да се обръща назад. Та ти ми довери живота си! Защо?

Свих рамене и честно отговорих:

— Струвах пет милиона и половина кредита, особено като аналитик бях абсолютно уверена за живота си — ти за нищо на света не би прахосал толкова пари.

Съдейки по погледа, който ми хвърли Ирдеран Нелсвер, аз не бях аналитик, а пълна и абсолютна глупачка.

И когато го отвеждаха в белезници, той се обърна няколко пъти назад, все с това изражение в очите. И дори шефът забеляза този поглед.

Командор Вендер се приближи, застана до мен, сложи ръце зад гърба си и замислено попита:

— Ти защо се разкри? Имаше възможност да измъкнеш повече сведения.

— Нямахте — възразих аз.

Шефът някак странно ме погледна, а аз се обърнах и погледнах в остъкленото пространство на основната зала на ресторанта. Там, в дълбините на залата, пламваше и гаснеше пура, очертавайки могъщ силует.

— Плащането на неустойката беше върнато на продавача, нали? — попитах аз, поглеждайки шефа си.

Командорът не отвърна. Но под погледа ми беше принуден да ми каже:

— Да, купувачът не е приел отказа. Как позна?

Мълчаливо извадих сейра си и след като намерих нужното съобщение, го показах на началника:

„Вентаж, в седем. Ще полетиш ли с мен през живота?“

— Не го проумях веднага. Когато ме посрещна, беше твърде дистанциран. Трябваше да използвам повторно маркера.

След кратко мълчание шефът каза тихо:

— Той наистина се е влюбил. Опитва се да приключи сделката. И ако не се беше получило, щеше да „нагласи“ купувача и да избяга с теб, нали?

Кимнах, свързах се с базата данни на ресторанта и проверих имената на онези, на които бяха резервирани маси. Дланите ми се разтрепериха, когато видях името:

— Риантан Харсейди...

— Танарг! — изсъска шефът.

С шефа се спогледахме.

— Сработи точно навреме — дрезгаво призна началникът ми.

Да, всичко изчислих правилно. Аз. Но Ирдеран Нелсвер много бе сгрешил — риантанът на армията на Танарг не е човекът, който може да бъде „нагласен“. Той също не беше човекът, с когото по принцип би си струвало да се забъркаш. Като цяло всъщност той изобщо можеше да не е и човек, но определено имаше дипломатически имунитет.

„Шефе — гласът на Давияр прозвуча в слушалката: — Проследихме откъде е била възстановена сумата на продавача. Танарг.“

Но целият ни тринадесети отдел внимателно прекрати операцията, въпреки че абсолютно всички ние, с абсолютна сигурност, вече знаехме, че клиентът ми в този конкретен момент пушеше злобно в най-модерния ресторант на Гаера и никой от персонала не смееше да му направи забележка по този повод.

* * *

Почуквайки с молива си по плота, погледнах замислено затворник номер хиляда седемстотин двадесет и първи... Държеше се нестандартно за затворник — ядеше много, постоянно тренираше, медитираше и не реагираше на киборга, определен му от закона за задоволяване на интимните му нужди. Изобщо. Дори не му отваряше вратата.

Хакнах видеонаблюдението на федералния затвор преди седмица. Не че беше лесно, по принцип трябваше да се поизпотя. Но, мамка му, трябваше да го видя как се справя този тип, заради когото и досега продължавах да нагъвам салати.

Копелето отчаяно се мятеше из килията като звяр в клетка. Копелето се бе докопало отнякъде до снимката ми и я гледаше само когато беше сигурен, че никой няма да го види. Нямах да го видя, но отново не си легнах до пет сутринта... и видях. Вярно е, че дори след като организирах малко лично разследване, така и не разбрах откъде влечугото се сдоби с нея.

Копелето беше адски талантливо копеле! Което нямаше голям късмет и след като се включи в пиратското братство, беше принудено да поеме името и бизнеса на Гес Мейкон и дори кучето, което

частично ръководеше операциите. Но Ирдр беше отвлякъл Саманта, тук нямаше какво да се скрие.

— Шейри — раздаде се гласът на шефа от сейра.

— Да — отвърнах, без да изключвам екрана.

— Има една гадна новина.

— Която е? — да, настроението беше гадно.

— Ирдеран Нелсвер е обявен за политически престъпник и ще бъде разменен за група наши десантчици.

— Я стига, бе! — не повярвах на нито една дума.

А там, в килията, седящия в поза лотос Ирдеран Нелсвер се усмихна, отвори очи и погледна право в мен. От упор. Сякаш знаеше точно към коя от видеокамерите съм се включила.

— Майната им на салатите!

— Какво? — не разбра шефа.

Реших, че днес ще отлетя до града и ще се натъпча с еклери. Същите, които тогава той донесе, от „Еванжи“. Решено е! Без никакво съмнение! Ще плюскам на корем. Много... И тогава си казах „Стоп“. Помислих, проанализирах... набрах началството и съобщих:

— Шефе, трябва ми всички камери за наблюдение от улиците пред магазина за сладки „Еванжи“...

Пет минути по-късно вече се усмихвах широко — имаше засада в магазина.

Чакаха ме.

Още веднъж погледнах лукаво усмихващия се Ирдеран и изключих екрана, реших, че така и трябва да бъде, просто днес ще отида и ще се напия с Давияр. А после ще се върна и ще си ям салатите, така или иначе вече съм свикнала с тях и се чувствам по-добре, и всичко останало. А може би няма и да пия, отдавна му е дошло времето да се наспя, и изобщо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.